



Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

# Misionár

*Mladý*

Jan 2013, ročník XIX.

2

[www.mladymisionar.sk](http://www.mladymisionar.sk)



**Priatelia,**

máme tu opäť veľkonočné obdobie. Po čase fialovej farby, farby pôstneho očakávania tajomstva vykúpenia, stíšenia sa a pokory nadišla doba radostného „aleluja“.

Stíšenie sa, to pokorné vyčkávanie – očakávanie, je vždy nasmerované na niečo. Na niečo veľké. Veď po veľkom tichu v prírode prichádza často obrovská búrka. Po tichu a núde pri hokeji často prichádza gól ako „blesk z jasného neba.“ A aj malé semeno, ktoré v tichosti a nebadane klíči v zemi, hneď ako prerazí zem, rastie závratnou rýchlosťou, aby ako kvet kvitlo, či ako plodina prinieslo úrodu. Aj my sme sa snažili takto vyčkávať ... a dočkali sme sa.

V spoločnej modlitbe Cirkvi (breviár) denne pri obedňajších modlitbách v našej kaplnke zvolávame: „*Učeníci sa zaradovali. Aleluja. Keď videli Pána. Aleluja.*“ Chceme sa tak pripojiť k zástupu apoštolov a učeníkov. Chceme si i my uvedomovať a prežívať veľkonočnú radosť Pánových najbližších i prvotnej Cirkvi z diela vykúpenia.

K tejto radosti zo zmŕtvychvstania a vykúpenia pozývame i vás. Prežívajme spoločne radosť v srdci i na perách (ako učeníci) a jedným hlasom volajme a vyznávajme s apoštolom Tomášom „*Pán môj a Boh môj!*“

PS: veríme, že i toto naše malé dielko (náš časopis) nám všetkým dopomôže k uvedomovaniu si veľkého Pánovho diela. **frt. Tomáš G., SVD**

**Na čísle spolupracovali:**

P. Karol Bošmanský, SVD; P. Igor Král, SVD;  
P. Marek Vaňuš, SVD; Juraj Begany, SVD  
Martin Ligač, SVD; Peter Fillo, SVD;  
Juraj Cibula, SVD; Patrik Páleník, SVD;  
Stanislav Orečný, SVD; Tomáš Baleja, SVD;  
Matej Reiner, SVD; Milan Toman, SVD;  
Tomáš Gerboc, SVD; Gorazd Kohút, SVD;  
Robin Joseph, SVD;  
Daniela Bauerová; Lenka Adamčíková;

**Grafika časopisu:** Patrik Páleník, SVD;  
Tomáš Gerboc, SVD;

**Foto obálky:** archív SVD

**Foto plagátu:** archív SVD

**Kresba:** Michal Žák

**Fotky v časopise uvedené bez autora:**  
foto archív SVD; deviantart.com;  
wikipedia.org; iné

**Tlačiareň:** Ultraprint, s.r.o.

**Mladý MISIONÁR**

Ročník XIX., č. 2  
Vydávajú seminaristi SVD  
v Bratislave

**Adresa:**

Misijný dom Arnolda Janssena,  
Krupinská 2  
851 01 Bratislava-Petržalka

e-mail: mladymisionar@gmail.com  
Internet: www.mladymisionar.sk

**Sviatosť  
birmovania**  
s. 4

**Misijná  
krajina  
Thajsko**  
s. 7

**Akcie u nás**  
s. 11

**Jak vzácny  
dar ....**  
s. 12

**Náhoda  
neexistuje**  
s. 24

**List  
z noviciátu**  
s. 16

**Benedikt XVI.  
a František**  
s. 14

**Misionár na  
dovolenke?**  
s. 18

**Misijné  
sestry**  
s. 20

**List od  
misionára  
v Amazónii**  
s. 28

**Humor  
a fotoriport**  
s. 42



## BIRMOVANIE sviatosť identity kresťana ako svedka Ježiša Krista

Text: Stanislav Orečný, SVD

**V** predošlom čísle sme sa zamýšľali nad sviatosťou krstu, ktorá je prvou sviatosťou viery, a zároveň je bránou k ostatným sviatosťam. V tomto čísle Mladého Misionára budeme spolu uvažovať o sviatosťi birmovania. Nakoľko i o tejto sviatosťi sa často hovorí s neporozumením či nedostatočným pochopením – a to nielen v kruhoch kresťanských ale i medzi neveriacimi – chcem ponúknuť v tomto článku odpoveď na bežné otázky a námietky.

**Keďže pokrstený človek dostáva už pri krste Ducha Svätého, k čomu potrebuje birmovku?**

Cirkev nás učí a povzbudzuje, že „každý pokrstený môže a má prijať sviatosť birmovania, nakoľko bez birmovania a Eucharistie (o nej bude reč v nasledujúcom čísle) je sviatosť krstu síce platná a účinná, ale uvedenie do kresťanského života ostáva neúplné“ (KKC 1306). Prijatím sviatosťi birmovania v nás Duch Svätý završuje krstnú milosť, plnšie nás uvádza do kresťanského života, dokonalejšie nás spája s Cirkvou a obdarúva nás

svojou zvláštnou silou (porov. LG 11; KKC 1285, 1289).

Na prirovnanie z bežného života: Keď sa narodí bábätko, najpotrebnejšou a najlepšou stravou je pre neho materské mlieko. Až do istého veku mu nemôžeme dať sa napiť kofoly, najesť polievky, mäsa s ryžou, či pudingu. Na druhej strane by sa človek nemohol živiť celý život len materským mliekom. Tak je to aj s krstom a birmovkou (i Eucharistiou). Ak človek prijme sviatosť krstu, ale neprijme sviatosť birmovania, nikdy ako kresťan nedos-

peje. Krst je základ, no základy ešte neznamenajú, že dom je už hotový.

### Aké účinky má sviatosť birmovania?

Ako v deň Turíc Duch Svätý zostúpil na apoštolov v plnej miere, tak účinkom sviatosti birmovania je plné vyliatie sa Ducha Svätého na birmovanca. Birmovanie prináša vzrast a prehĺbenie krstnej milosti. Čo to znamená v praxi? Duch Svätý nás plnšie a pevnejšie zakoreňuje do vzťahu s naším Nebeským Otcom a naším bratom Ježišom Kristom; rozmnožuje a prehľbuje v nás svoje dary, a dáva nám tak zvláštnu silu, aby sme odvážne šírili a bránili vieru slovom a skutkom ako praví Kristovi svedkovia, a aby sme sa nikdy nehanbili za jeho kríž (porov. KKC 1302-1303).

### Čo sú to „dary Ducha Svätého“? Koľko ich je a prečo ich potrebujeme?

Dary Ducha Svätého sú predovšetkým dary Boha človeku. Sú to dispozície, ktoré nás uspôsobujú, aby sme pozorne počúvali a nasledovali vnuknutia Ducha Svätého. Darov Ducha Svätého je sedem. Tieto dary sú v plnosti prítomné v Ježišovi Kristovi, ale prebývajú aj v kresťanovi, ktorý je v stave milosti. Dary Ducha Svätého dopĺňajú a zdokonaľujú čnosti tých, ktorí ich dostanú (porov. KKC 1830-1831). Pozrime sa na ne bližšie:

#### 1. Dar múdrosti

Vďaka prvému daru Ducha Svä-

tého – daru múdrosti – prichádzame k správne hodnoteniu tých vecí, ktoré sa týkajú nášho života viery. Múdrost' nám pomáha správne usporiadať naše vzťahy k stvorenému svetu. Všetko stvorenie milujeme práve pre našu lásku k Bohu, ktorý ho stvoril a dal nám ho do opatery. Veľký duchovný pastier sv. František Saleský hovorí o tomto dare: Múdrost' sa kochá, vychutnáva a zakúša, aký je Boh jemný a lúbebný.

**Ak človek prijme sviatosť krstu, ale neprijme sviatosť birmovania, nikdy ako kresťan nedospeje.**

#### 2. Dar rozumu

S pochopením tohto druhého daru Ducha Svätého máme často ťažkosti, pretože nevieme, v čom sa líši od daru múdrosti. No zatiaľ čo múdrost' je uvažovaním nad Božimi vecami, rozum nám umožňuje v určitej miere pochopiť pravú podstatu právd katolíckej viery. Prostredníctvom rozumu získavame istotu o našom názore, či ešte spadá do „územia“ našej viery. Podľa sv. Františka Saleského: Rozum je láskou, ktorá uvažuje a preniká do krásy právd viery, aby v nich poznávala samého Boha, a potom ho pozorovala vo stvoreniach.

#### 3. Dar rady

Tretí dar Ducha Svätého – dar rady – je zdokonalením kardinálnej cnosti rozvážnosti. Rozvážnosť môže praktizovať každý, ale dar rady je nadprirodzený. Cez tento dar Ducha Svätého sme schopní posúdiť, ako najlepšie konať. Vďaka tomuto daru rady sa my, kresťania, nemusíme báť postaviť za pravdy viery a obhajovať ich, pretože Duch Svätý nás bude viesť pri obrane týchto

práv, ako nám to povedal sám Ježiš (pozri Mt 10,19-20; Mk 13,11; Lk 12,11). Sv. František Saleský hovorí: Rada je láskou, ktorá nás usmerňuje k starostlivému, pozornému a umnému výberu prostriedkov, aby sme sväto slúžili Bohu.

#### 4. Dar sily

Dary sily, ktorý sa uvádza ako štvrtý dar Ducha Svätého, nám dáva silu vykonať činnosti vnuknuté darom rady. Hoci dar sily je niekedy nazývaný odvahou, presahuje to, čo si pod odvahou bežne predstavujeme. Dar sily je cnosťou mučeníkov a vedie ich k tomu, aby radšej podstúpili smrť, ako zapreli pravú vieru v Krista. O tomto dare hovorí sv. František Saleský: Sila povzbudzuje a nabáda srdce vykonať to, čo rada rozhodla, že sa má vykonať.

#### 5. Dar poznania

Piaty dar Ducha Svätého je dar poznania. Zatiaľ čo múdrosť nám dáva túžbu po posudzovaní všetkých vecí podľa právd katolíckej viery, poznanie je aktuálnou schopnosťou tak urobiť. Tak ako dar rady i dar poznania je zameraný na naše skutky v tomto živote. V obmedzenej miere nám poznanie umožňuje vidieť okolnosti nášho života spôsobom, ktorým ich vidí Boh. Skrze tento dar Ducha Svätého môžeme „zisťiť“ Boží zámer pre naše životy a adekvátne ich žiť. Podľa sv. Františka Saleského: Poznanie nás vedie k pozornému poznávaniu seba i stvorenia, aby nás pozdvihlo k dokonalejšiemu poznaniu služby Bohu.

#### 6. Dar nábožnosti

Nábožnosť ako šiesty dar Ducha

Svätého nás vedie k hlbokému a opravdivému prežívaniu našej viery. Privádza nás k tomu, aby sme neboli povrchnými veriacimi, a tiež v nás vzbudzuje ochotu uctievať Boha a slúžiť mu. Dar nábožnosti nám ukazuje, že služba a úcta voči Bohu nie sú našou povinnosťou, ale našou potrebou. Sv. František Saleský hovorí: Nábožnosť uľahčuje prácu a pomáha nám srdečne, prívetivo a so synovskou láskou konať skutky, čo sa páčia nebeskému Otcovi.

#### 7. Dar bázne voči Bohu

Siedmy dar Ducha Svätého je dar bázne voči Bohu. Bázeň a nádej zvyčajne chápeme ako protiklady, ale bázeň pred Bohom upevňuje teologálnu cnosť nádeje. Tento dar Ducha Svätého nám dáva silu a túžbu neurážať Boha, ale nadovšetko ho milovať. Naša túžba neurážať Boha je viac ako len jednoduchý zmysel pre povinnosť; tak ako nábožnosť i bázeň pred Pánom pochádza z lásky k Nemu. Podľa sv. Františka Saleského: Bázeň voči Bohu nie je nič iné ako láska, prostredníctvom ktorej unikáme zlu a vyhýbame sa tomu, čo je proti Božiemu majestátu.

Prajem a vyprosujem nám všetkým pobirmovaným, ale i tým, ktorých táto veľká udalosť ešte len čaká, aby sme boli otvorení a vnímaví pre všetko to, k čomu nás Duch Svätý požíva.

**Oprava minuločíslového článku: Nový Kódex kánonického práva (1983) v kán. 868 neuvádza možnosť odmietnutia sviatosti krstu, ale iba odloženia ak úplne chýba opodstatnená nádej, že bude vychovávané v katolíckom náboženstve.**

# Thajsko



Text: P. Karol Bošmanský, SVD  
Foto: internet

**T**hajské kráľovstvo je jedným z desiatich krajín juhovýchodnej Ázie. Nazýva sa aj Siam. Je to jedna z mála krajín, ktorá nebola nikdy kolonizovaná Európanmi.

Sever krajiny tvoria husto zalesnené kopce radu severojužne orientovaných stien, ktoré oddelujú široké ploché údolia. Najvyššou horou je 2595 m vysoký Inthanon. Severovýchodne sa nachádza plošina Khorat, ktorá zaberá asi 30% územia. Je to najhustejšie osídlená časť Thajska. Stredná časť krajiny má veľmi úrodnú pôdu. Juh Thajska leží na Malajskom polostrove, o ktorý sa Thajsko delí s Barmou a Malajziou.

Thajsko má tropické podnebie. V krajine sa poväčšine striedajú tri ročné obdobia. V „chladnom období“ – od novembra do februára – dosahuje teplota 26°C. V „teplom období“ – od februára do mája – vystupuje teplota do 36°. V „monzúnovom období“ – od mája do októbra – sú priemerné te-

ploty 32°. Okrem toho je tam veľmi vlhko, naprší niekedy až 1500 mm zrážok ročne.

V centrálnej nížine krajiny sa nachádza veľa ryžových polí. Thajsko je piatym najväčším producentom ryže a od roku 1981 aj jej najväčším vývozcom. Okrem ryže sa tu pestuje hodne zeleniny, najmä cesnaku a cibule. V oblasti polostrova sa nachádzajú kaučukovníky a pestujú sa tu mnohé druhy južného ovocia, najmä pomaranče, grapefruity a limetky. Thajsko bolo desaťročia významným exportérom tropického dreva, najmä „teaku“. K dôležitým sektorom ekonomiky patrí rybolov. Ryby sú každodennou súčasťou stravy. Po rybách je veľký dopyt i v zahraničí. Na európ-

skom trhu sa môžeme stretnúť napríklad s thajskými konzervami tuniakov.

Thajsko je rozlohou desaťkrát väčšie ako Slovensko a má vyše 65 miliónov obyvateľov (2009). Štátne zriadenie je konštitučná monarchia. Krajina je administratívne rozdelená na 76 provincií. Rasové a náboženské zloženie: Thajčania 80%, Číňania 14%, Malajčania 4% a zvyšok tvoria ďalší cudzinci. Úradná reč je thajčina. Náboženské zloženie Thajčanov: budhisti 94%, moslimovia 4%, kresťania 1% a zostatok iné vyznania. Priemerná dĺžka života je u mužov 68 rokov, u žien 74 rokov. Štyria lekári pripadajú na desať tisíc obyvateľov. Nezamestnanosť je 1,4%.

Hlavné mesto Bangkok, ktoré Thajčania nazývajú Krung-thep / Mesto anjelov, je rýchlo rastúcou metropolou. Preslávilo sa nekonečnými dopravnými zápchami. V meste sa nachádza vyše 300 budhistických chrámov. Kanálom, ktorými je popretkávané celé mesto a rieke Chao Phraya, vďačí Bangkok za prezývku „Benátky východu“. Je to mesto kontrastov a protikladov. Supermoderné mrakodrapy sa týčia nad historickou zástavbou mesta. Thajská



tradícia sa mieša na každom kroku so západným vplyvom. Je to jedno z najkozmpolitnejších miest na svete.

Thajské právo má i špeciálnu časť, ktorá sa týka náboženských priestupkov, a to nielen proti budhizmu, ktorý je tu hlavným náboženstvom, ale aj proti ostatným vieram v kráľovstve. Je taktiež nezákonné akékoľvek vyrušovanie náboženských obradov a slávností.

Thajčania si pri privítaní nepodávajú ruky. Zdravia sa zopnutými rukami ako pri modlitbe (dlane oboch rúk pritlačia k sebe) a povedia „wai“ a urobia popri tom stredný úklon hlavy. Pri rozhovore sa oslovujú namiesto priezviska krstným menom, a to platí aj pre cudzincov. Pred meno kladú titul „khun“, čo znamená pán, pani, slečna.

Thajčania prikladajú veľkú dôležitosť a hodnotu upravenému a čistému oblečeniu. Aj keď neformálne oblečenie je

Thajsko je najväčším vývozcom ryže na svete.





akceptované, typickému oblečeniu turistu sa vysmieľajú a jeho nositeľa označujú za „chudobného“ a „špinavého“.

V Thajsku sa považujú nohy za nečisté, preto treba dávať pozor pri sedení, aby sa oproti sediacemu Thajčanovi neukazovali chodidlá. Za hrubý priestupok sa považuje dávať si nohu cez nohu a smerovať s ňou na druhú osobu. Na druhej strane hlava sa považuje za sídlo duše a tým zároveň za najvznešenejšiu časť tela. Lavou rukou sa nič nepodáva, lebo je nečistá, pretože sa používa pri toalete. Je veľmi nevhodné vyfúkať si nos na verejnosti. Iný kraj iný mrav.

Ako uvádza kardinál Tomko, v krajine je okolo tristo tisíc kresťanov, ktorí sú združení v desiatich diecézach. Sú roztrúsení ako „malé stádo“ uprostred budhistov. V Thajsku zrástol budhizmus so životom ľudí. Možno tu obdivovať nádherné pagody po celej krajine. V Bangkoku sa nachádzajú na ploch domov malé pagodky ako obydlia pre ochranných duchov. Čo je prekvapivé, každý mládeňec má stráviť najmenej rok v budhistickom kláštore. Niet potom divu, že stotožnenie sa thajského občana s touto náboženskou kultúrou je dokonalé, keďže do kláštora sa chodí ako sa u nás chodilo na povinnú vojenskú službu.

Misijné pokusy v Thajsku sa začali už od šest-

násteho storočia, ale opakovane sa skončili pre veľké prenasledovanie misionárov. V sedemnástom storočí sa usadili francúzski misionári v starom

**Pred každým filmovým predstavením alebo inou verejnou udalosťou sa hrá v Thajsku štátna hymna a premieta sa portrét kráľa.**

hlavnom meste Ayutha, ale aj tí sa museli vysťahovať. Až koncom devätnásteho storočia kráľ Rama V. vyhlásil náboženskú slobodu, vďaka ktorej sa utvorili cirkevné spoločenstvá, ktoré boli silnejšie ako dnes. Príčinou ústupu bola

druhá svetová vojna, keď sa opäť zrušili a zničili katolícke misie. Japonskí okupanti zabíjali mnohých veriacich, ktorých potom pápež vyhlásil za blahoslavených. V súčasnosti sú všetci biskupi v Thajsku domorodí a majú v Bangkoku svojho kardinála Michala Kitbunchu. Blahoslavený pápež Ján Pavol II. navštívil Thajsko v roku 1984. V Thajsku sa organizovali aj rôzne celoázijské stretnutia ako napr. porady predstaviteľov biskupských konferencií pre evanjelizáciu.

Okrem viacerých misionárov, ktorí pôsobili v Thajsku, tu pôsobila v rokoch 1935-2003 aj slovenská misionárka ses-

Wat Chaiwatthanaram je jeden z najnámejších budhistických chrámov v krajine.



tra Stanislava Bošňáková. Venovala sa najmä pedagogickej činnosti. Vyučovala náboženstvo a matematiku, ale aj iné predmety na známej uršulínskej škole Mater Dei.

V Thajsku je školstvo na dobrej úrovni. Základné ako aj odborné školy sú dobre vybavené. To platí aj pre vysoké školy. Treba tu spomenúť najmä univerzitu Assumption University of Thailand (Univerzita Nanebovzatia Panny Márie). Spravujú ju Bratia sv. Gabriela. Táto univerzita má spoluprácu so Slovenskou poľnohospodárskou univerzitou v Nitre.

Cirkev v Thajsku sa rozširuje za ťažkých podmienok, ale i napriek tomu ostáva verná Kristovi. Je ako mladý strom, ktorý sa opiera o misionárov. Nemožno dopustiť, aby evanjelizačný elán uviazol. V priebehu dejín rozšírila Cirkev horizonty svojej služby do mnohorakých foriem v ázijskom kontinente.

\*\*\*

Lumphini Park v centre Bangkoku



**P**äť horizontálnych pruhov červenej (hore), bielej a modrej (dvojitá hrúbka), bielej a červenej farby. Červená symbolizuje národ a krv života. Biela reprezentuje náboženstvo a podľa ich chápania čistotu budhizmu. Biela symbolizuje monarchiu. Táto vlajka je podobná vlajke štátu Costa Rica, ale modrá a červená farba sú vymenené.

### Základné informácie:

Oficiálny názov: Thajské kráľovstvo

Štátne zriadenie: konštitučná monarchia

Motto: Národ, náboženstvo, kráľ

Vznik: 14. storočie

Hlavné mesto: Bangkok (8 mil.)

Úradný jazyk: thajčina, angličtina

Oficiálne platidlo: baht

Najvyšší bod: Inthanon 2,595 m

Počet obyvateľov: 65 mil. (odhad 2009)

Rozloha: 513,120 km<sup>2</sup>

Susedia: Malajzia, Myanmar, Laos, Kambodža

Obyvateľstvo: Thajčania 80%, Číňania 14%, Malajčania 4%, zvyšok ďalší cudzinci

Vierovyznania: budhisti 94%, moslimovia 4%, kresťania 1%, zvyšok iné vyznania

## Hraná krížová cesta

**N**a Kvetnú nedeľu sa v kostole sv. Arnolda v Petržalke konala hraná krížová cesta. Jej protagonistami bolo okolo dvadsať mladých, predovšetkým z nášho kostola. Režisérsky ich viedli frť. Martin Ligač, SVD a frť. Tomáš Gerboc, SVD. Jej námetom bolo stretnutie sa mladého človeka s drámou utrpenia Ježiša, ktorá je aktuálna v každom čase.



## Slávnosť sv. Arnolda

Pripravil: Tomáš Baleja, SVD

V nedeľu 13. 1. 2013 sme mali odpustovú slávnosť pri príležitosti sviatku nášho zakladateľa a zároveň patróna nášho kostola, sv. Arnolda Janssenena. Sviatku predchádzali tri prípravné dni od štvrtka do soboty, vždy po večernej sv. omši. Vo štvrtok sme priblížili život našich mučeníkov formou prezentácie, ktorú pripravil P. Igor Král, SVD. V piatok nám pán Karol Dučák predstavil svoju novú knihu o Paraguajských redukciách. V sobotu nám sr. Sára, SSpS, bližšie predstavila životy zakladajúcej generácie jej rehoľnej kongregácie. Slávnosť vyvrcholila v nedeľu odpustovou svätou omšou o 10:00, ktorú celebroidal náš misiónár P. Dáriuš Čarš, SVD, pôsobiaci v Bolíviu a popoludní o 15:00 nám prostredníctvom prezentácie priblížil svoju misijnú činnosť. Výročie smrti nášho zakladateľa sme si pripomenuli 15. januára pri večernej sv. omši.



## „Jak vzácny dar...“



Prípravil: Tomáš Gerboc, SVD

Foto: torturedmind.org

**P**riatelia, mnohokrát nás mnoho vecí inšpiruje a pohýna k zamysleniu. Sú to veci veľké, ako napríklad zvolenie nového pápeža, dobrá kniha, rozhovor, kázeň a mnoho, mnoho iných podnetov. Pre mňa samého je jedným zo zdrojov zamyslení hudba a predovšetkým texty piesní. Prednedávnom, keď som sa pripravoval na spoločné stretnutie *Obnova v Slove*, som si pustil muzikál *Dracula*.

Už uplynulo takmer osemnásť rokov od jeho premiéry, ale pre mňa je jeho obsah stále matériou na premýšľanie. Nebudem tu písať o problematike obsahu, hereckom obsadení, úžasných kulisách, či autoroch alebo dokonca režisérovi. Chcel by som sa zamyslieť nad textom piesne, ktorá odznela v muzikáli ako posledná. Jej názov je „*Draculova smrť*“. V nej spieva Lorraine spolu so Sandrou, čo sú dve hlavné ženské postavy, a v závere sa k nim pridáva i samotná postava Draculu.

A práve text Lorraine a Sandry, myslím, veľmi pekne vyjadruje jedno

z veľkých tajomstiev pôstneho, no predovšetkým veľkonočného obdobia. Lorraine spieva o tom, ako končí ľudské putovanie, život na zemi. Koniec a smrť je niečo, čím nik nepohne, ale môžeme pohnúť tým, ako život ukončíme. Silné slová „*Ani do bran pekel odcházet se nemá beze slůvka promiň z disharmonii*“ poukazujú na nevyhnutný rozmer v živote človeka - rozmer odpustenia. Avšak, „*beze slůvka promiň*“ to asi nepôjde. Odpustiť, poprosiť o odpustenie Boha, i človeka vedľa mňa... Tak krásne a potrebné, tak ťažké a takmer nemožné... I preto, dovoľm si tvrdiť, vyriekol Ježiš na kríži slová „*Otče, odpust*

*im, lebo nevedia, čo robia“ (Lk 23,34). Vedel, či predpokladal, že tí, ktorí mali na svedomí jeho potupnú, no pre nás všetkých tak dôležitú smrť, neboli celkom vinní? Dôvodov, prečo to tak bolo, je akiste veľa. Neuvedomovali si čo urobili? Nevedeli komu to urobili? A ak aj vedeli, asi neverili, že zabíjajú Božieho Syna. Alebo možno ani neboli schopní poprosiť o odpustenie – čo poznáme, veď aj nám sa to stáva. Hrdosť a strach z pokorenia sú niekedy silnejšie ako túžba nasledovať pravdu. Niekedy ani nevieme, čo a komu konáme. Niekedy máme takú silnú túžbu po odplate, že nechávame všetok rozum i to ľudské bokom. A niekedy možno ani nie sme schopní. Zo strachu? Smútku? Bolesti? A niekedy aj z ješitnosti. A preto prichádza Kristus*

schopnosť reflektovať, ako by sme to nazvali možno jazykom dnešnej doby. Aj takto by to mohol niekto vidieť. Ale ako by som to videl ja? Neobmedzená sloboda, ktorú Boh raz a navždy daroval človeku, nekončí po prvom páde a nutnej pomoci vstať. Nekončí ani pri druhom páde a volaní „*Nasleduj ma.*“ A nekončí ani pri páde treťom, štvrtom, či sedemdesiatom siedmom. A ani pri sedemdesiatom ôsmom páde človek nedostáva putá a Boh ho neťahá za sebou. Opäť dáva slobodu... v nasledovaní a pomoci.

I preto v ďalšej časti piesne Sandra spieva „*Dnes prvne dokořán tvou hrobku otvívám, kam motýl marně tloukl na okenní rám...*“ a Lorraine na záver a ako hlavné posolstvo dodáva „*Jak*

a prosí „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.*“ Nechcel – a nechce, aby hoci len jeden z nás ľudí odišiel na druhý svet „*beze slůvka promiň.*“

Pán nezabúda, a ani zabudnúť nechce na človeka, i keď pri bolesti a trápení na kríži by, z toho nášho ľudského pohľadu na to právo mal. Naopak, prihovára sa a prosí. Prosí, aby mal človek – aby som mal JA, TY, MY všetci – silu kráčať v odpustení vpred. Naivita? Kto by to chcel vidieť takto, môže ju nájsť. Dôvera, aj túto by sme mohli nájsť. Ne-

*vzácný dar ti byl dán, dar volně žít, jsi svůj pán. Směr, jímž chceš jít, sis určil sám, dar volby máš, jsi svůj pán.*“

Hrobka padla – je otvorená! Vyšli z nej Kristus a vyšli sme z nej i my. Máme slobodu a aj Kristus za nás prosí o odpustenie. A dokonca sme pánmi sami sebe. Mnohí z nás po tom túžili a stále túžia. Len nezabudnime, že pán a Pán nie je jedno. Je len jeden Pán a my sme pánmi v tom, akou cestou a ako pôjdeme. Volme si cestu Pána, aby sme boli skutočnými pánmi.

## Benedikt XVI. – múdry a pokorný pápež



Spracoval: Matej Reiner, SVD

Pápež Benedikt XVI. sa na záver svojho pontifikátu dňa 28. februára 2013 lúčil s veriacim ľudom slovami: „Som jednoduchým pútnikom, ktorý začína posledný úsek svojho putovania na tejto zemi.“ Ako s pokorou začal svoj pontifikát 19. apríla 2005 ako 264. nástupca svätého Petra, tak s pokorou prenechal svoj úrad nástupcovi, ktorého si pre túto službu po ňom povolá Pán.

Benedikt XVI. cítil ťarchu staroby. Uvedomoval si, že na riadne vykonávanie úradu najvyššieho pastiera Cirkvi mu už sily nestačia. Počas ôsmich rokov jeho pontifikátu sa konalo

348 generálnych audiencií, na ktorých sa zúčastnilo viac ako 5 miliónov pútnikov. Jeho posledná verejná audiencia sa uskutočnila 27. februára 2013 na Námestí sv. Petra v Ríme. Popri pastoračných povinnostiach napísal 3 encykliky: *Deus Caritas est (Boh je láska)*, *Spe salvi (O kresťanskej nádeji)* a ako poslednú encykliku vydal *Caritas in veritate (Láska v pravde)*. Zúčastnil sa na 22 apoštolských cestách po celom svete a v roku 2009 navštívil aj susednú Českú republiku. Veľmi sa zasadzoval za podporu ľudskej dôstojnosti a života od počatia, za obranu rodiny založenej na manželstve, bojoval proti potratom a eutanázii. Za veľmi dôležitý pokladal ekumenický a medzináboženský dialóg a v neposlednom rade podporu novej evanjelizácie.

Svoj pontifikát ukončil v pápežskom letnom sídle Castel Gandolfo. Svoju životnú púť chce zavŕšiť vo Vatikáne v bývalom klauzúrnom kláštore Mater Ecclesiae, kde sa bude v ústraní a tichosti venovať modlitbe a písaniu kníh.

Náš drahý Benedikt XVI., z hĺbky srdca Vám ďakujeme za svedectvo o Božej láske a za všetky Vaše obety. Nesieme si Vás vo svojich srdciach i v modlitbách.



Foto: revistaecclesia.com

## Pápež František

„Habemus Papam.“ Slová, na ktoré sme sa všetci tešili, slová, ktoré nám dňa 13. marca 2013 vo večerných hodinách oznámili, že máme nového Svätého Otca. Stal sa ním 76-ročný kardinál pochádzajúci z Argentíny Jorge Mario Bergoglio SJ, ktorý si vybral meno František. Stal sa 266. pápežom. Už od prvej chvíle sa nám predstavil vo všetkej svojej pokore, ukázal nám svoje vnímavé srdce a svoju vnímavosť prejavil pokornou prosbou o požehnanie od ľudu a modlitbou za svojho predchodcu Benedikta XVI. Svätý Otec František sa narodil 17. decembra 1936 v Buenos Aires. Najprv vyštudoval za chemického technika a potom 11. marca 1958 vstúpil do noviciátu Spoločnosti Ježišovej. Za kňaza bol vysvätený 13. decembra 1969. Pápež Ján Pavol II. ho v máji 1992 vymenoval za pomocného biskupa v Buenos Aires. Vo februári 1998 sa stal arcibiskupom v Buenos Aires. Za kardinála bol kreovaný 21. februára 2001 blahoslaveným Jánom Pavlom II.



Historické stretnutie pápeža Františka a emeritného pápeža Benedikta XVI.

Na margo jeho zvolenia reagoval provinciál argentínskej južnej provincie P. Luis Liberti, SVD takto: „Médiá upozorňovali na túto voľbu a na čnosti nového pápeža. Dúfame, že s postojmi pokory a transparentnosti má Cirkev zaručenú dobrú službu. Nebolo tu žiadne nacionalistické cítenie, pretože ako rímsky biskup musí slúžiť univerzálnej Cirkvi. Ako arcibiskup Buenos Aires hral dôležitú úlohu počas poslednej Konferencie biskupov Latinskej Ameriky v Aparecide, Brazílii, kde podčiarkol univerzálnosť našej misie, ktorú nám zveril Ježiš. Toto gesto môžeme považovať za jeho misionársky odtlačok smerom ku obnove počas jeho úradu.“

Cesta najvyššieho pastiera Cirkvi je ťažká a náročná, preto v modlitbách nezbúdajme na nášho nového Svätého Otca Františka.



## Rastieme v povolání

**M**y, nitrianski rytieri Matky Božej, opäť po čase prinášame hlásenie z duchovného frontu z Vidinej. A tak „poslušne hlásime“, že...

Z návštevy misionára v Bolívii  
P. Dáriusa Čarša, SVD

... pri poslednom hrabaní listov sa k nám už naozaj nezadržateľne blížila zima. A po odoslaní toho posledného z nášho noviciátu prišiel sneh a s ním nacvičovanie scény na sv. Mikuláša, ktorá napokon vyvrcholila vo vidinskom kostole.

Naše obecenstvo nám tleskalo – veď už po začatí divadelného predstavenia sa dalo vytušiť, že na záver príde Mikuláš s anjelom, len s jedným čertom a najmä s mnohými darčekmi.

Zakončeni našej „mikulášskej púte“ v kostole predchádzali viaceré vystúpenia v okolí Lučenca, kde sme opäť mohli rozdávať nedočkavým deťom vytúžené sladkosti.

Kým sme si my, novici, stihli vydýchnuť, prišli k nám Vianoce

a s nimi nekonečné kopy snehu, na ktorých sa už začal pomaly šmýkať aj dedinský traktor. Spolu s pátrami sme sa museli pustiť do vianočnej prípravy, ktorá pre nich zahŕňala okrem hodnotenia našich pokusov ozdobiť jedáleň i kaplnku aj mnoho sv. omši a spovedanie na každom rohu.

Do našej pozornosti sa dostali nácviky na koledovanie, každoročne pod oduševneným vedením pátra Vagaša. Opäť, tentoraz bez sv. Mikuláša, sme ako koledníci pochodili najprv kostoly a potom už samostatne naše dobrosrdečné vidinské rodiny.

Nasledovala posviacka domov, ktorá preskúšala našu odolnosť voči dlhým návštevám, lebo času nebolo nazvyš. Rýchlym krokom sme sa presúvali z domu do domu a opakovane



písali posvätenou kriedou na asi päťdesiatku dverí slávne mená: Gašpar, Melichar a Baltazár.

Narodenie nášho Spasiteľa Ježiša Krista sme sláviли sv. omšou v našej kaplnke i v kostole. Ešte predtým sme sa stretli za jedným stolom, kde naša štvorčlenná komunita zakúsila klasickú Štedrú večeru v tichej atmosfére sviatkov pokoja a radosti.

S koncom Vianoc neprišiel koniec sveta a ani koniec snežných preháňok, a tak sme postupne získali naozaj profesionálnu prax v oblasti odhrňania snehu. Duchapritomne zareagovali na túto okolnosť páter Baráth i páter Vagaš, ktorí nám obetavo so zdĺhavým odhrňaním pomohli.

Keď naše pracovné nasadenie vrcholilo, začali sme desaťdňové individuálne doprevádzané duchovné cvičenia pod vedením nášho novicmajstra. Vzácne stíšenie sa a uvedomenie si Božej prítomnosti a lásky sme mohli s radostou zakúsiť aj počas mnohých meditácií v kaplnke.

Extrémne chutné klobásky, tak často prítomné vo vianočnom čase, sa nezadržateľne minuli. Nasledovala Popolcová streda a za ňou obdobie príprav na najväčšie kresťanské sviatky.

Začiatkom pôstneho času nasledovali individuálne duchovné cvičenia sestričiek, ktoré taktiež duchovne doprevádzal náš novicmajster páter Baráth. Tak to trvá aj podnes. Medzi týmito osemdňovými turnusmi máme vždy jeden – dva dni, cez ktoré odhodlane pripravujeme všetko na ďalší začiatok duchovných cvičení.

V posledné dni nás bol navštíviť páter Dárius Čarš, ktorý pôsobí niekoľko rokov ako misionár v Bolívii. S radostou a veľkou ochotou odpovedal na všetky naše zvedavé otázky.

Pri tom všetkom zakúšame, aký pozhnaný čas je náš noviciát. Sme zaň vďační Bohu i Vám všetkým, ktorí na nás myslíte!



Tradičná mikulášska rola



„Vidinská zajačia farma“



Zima bola dlhá a krutá

## Misionár na dovolenke?



Text a Foto: P. Dárius Čarš, SVD

**K**aždý z nás si predstavuje dovolenku ináč, o to viac, ak by sme si chceli naplánovať či vysnívať ideálne strávenie dovolenkového odpočinku. A čo misionári, ako prežívajú svoju dovolenku?

Misionári prichádzajú po dlhšom čase, zväčša po niekoľkých rokoch misijnej služby v krajine, kde pôsobia, na dovolenku do svojej vlasti, navštíviť svoje rodiny, priateľov, známych a spolubratov misionárov, ktorí žijú a pracujú v domácej provincii. Zdravotné preventívne prehliadky či preliečenie nejakého zdravotného problému, návšteva dobrodinčov, ktorí pomáhajú v misijnej činnosti, je samozrejmom súčasťou misionárskej dovolenky.

Moja dovolenka sa už pomaly končí. Keď budete čítať toto vydanie Mladého misionára, ja už budem opäť v Bolívii na novom mieste. Je to moja druhá dovolenka počas môjho sedemročného misijného pôsobenia v Bolívii.

**Misionár je misionárom aj na dovolenke.**

Keď som bol naposledy doma na Slovensku v roku 2009, v rukách som mal jednoduchý plán a obrovské túžby, a to nielen moje, ale najmä veriacich z farnosti San Juan Diego v Santa Cruz de la Sierra, kde som pôsobil päť rokov. Chceli sme postaviť farský kostol v tejto farnosti. Vďaka dobrodincom z Nemecka, Poľska a Slovenska sme za dva a pol roka postavili tento chrám. Preto som počas mojej dovolenky okrem iných aktivít navštívil dobrodinčov, ktorí nám pomáhajú, aby som im predstavil pozhnané dielo, ktoré vyrástlo vďaka pomoci mnohých. Úprimná radosť sprevádzala tieto prezentácie, ktoré boli dopĺňané zvedavými otázkami divákov či poslucháčov.

Aby som predstavil misijnú prácu, využil som príležitosti a navštívil som viaceré farnosti, školy, rôzne cirkevné, ale aj civilné inštitúcie, rádio či televíziu. Misijnou animáciou som tiež poďakoval za modlitby, obety a finacnú pomoc pre misijnú činnosť a zároveň povzbudil vo vytrvalosti. Podelenie sa o osobné skúsenosti a zážitky z misijnej práce je podľa mňa veľmi dôležité a vždy prijaté so zvedavosťou, láskou a pochopením. Vzájomné podelenie sa o ľudské a duchovné skúsenosti prináša vzájomné obohatenie, z čoho sa veľmi teším. Ako na misii, tak aj na Slovensku je to pre mňa jedna zo základných skúseností. Vedieť sa podeliť o ľudské, ale aj duchovné hodnoty. Uvedomujem si, že misionár nie je nejaký superman, ktorý len čosi dáva, vie viac, je šikovnejší či zbožnejší. Misionár prijíma aj od iných, aby sa sám obohatil. Tak to prežívam aj na misii, ale aj na dovolenke na Slovensku. Spoločne rastiem s ľuďmi, napredujem spolu s inými v ľudskosti, ale aj vo viere, na ceste nasledovania Ježiša Krista.

Samozrejme, že pri tom všetkom som sa snažil spájať, ako sa hovorí, užitočné s príjemným, nájsť si chvíle na potrebný odpočinok a načerpať nové sily do ďalšej misijnej práce. Moja nová služba bude spočívať v sprevádzaní a formovaní budúcich domorodých misionárov verbistov v ich počiatocnom formačnom procese. Budem formátorom pre našich postulantom SVD v Bolívii.

Nie je dovolenka ako dovolenka. Tá, ktorú trávajú misionári vo svojej vlasti, je popretkávaná misijným duchom. Misionár je misionárom aj na dovolenke. S prianím Božieho požehnania

P. Darius Čarš, SVD



Misionár má veľa pozvaní na sväté omše



Po sv. omši nasleduje misijná animácia

## Bratislavská komunita sestier



Pripravila: Sr. Sára, SSpS

**P**rechádzajúc ulicami centra hlavného mesta Slovenska sa často zamýšľam, čím sa líši život zasvätených ľudí od života ľudí, s ktorými sa denne stretávame na uliciach, v práci, v škole či v kostole... Asi málokto by si všimol, že kláštor misijných sestier je priamo v centre mesta. Nežijeme v typickej budove kláštora, ale v bloku, kde sa o spoločný vchod delíme aj s troma rodinami a viacerými firmami. Už len táto široká škála rôznorodosti hovorí o misijnom území – pre nás tak aktuálnom.

V našej komunite momentálne nájdete 3 sestry – Ivu, Sáru a Renátu. Keďže komunita bola v roku 1990 založená zvlášť pre mladé sestry, ktoré si tu môžu doplniť svoje štúdium a aj jazykovo a prakticky sa pripraviť na misie, nie je sa čo diviť, že pohyb a dynamika sestier spôsobí náhly nárast ale aj pokles ich počtu.

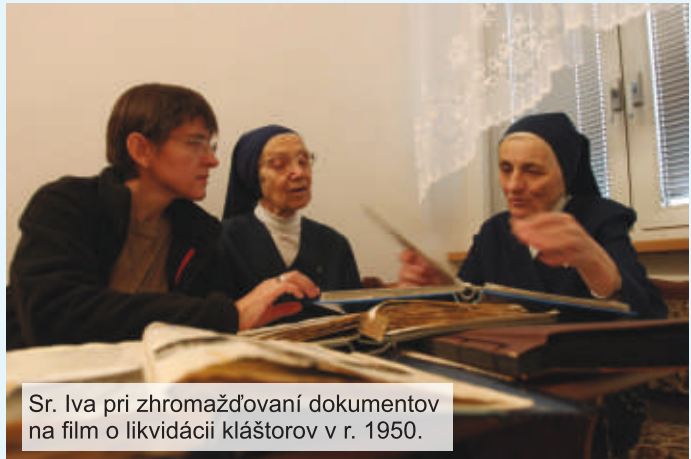
Podľa možností a výziev súčasnej doby pracujeme v oblastiach, do ktorých sme pozvané, ale aj dostatočne vzdelané. Snažíme sa zosúladiť prácu s naším poslaním a vnímať ju ako konkrétnu formu apoštolátu.

Sr. Sára po ukončení bakalárskeho štúdia na Ekonomickej univerzite pracuje v oblasti ekonomiky, kde nadobúda prax a pripravuje sa na dokončenie štúdia. Pravidelne sa stretáva s mladými v Univerzitnom pastoračnom centre na katechéze a spolu s bratmi verbistami im túži priblížiť lásku Boha a pripraviť ich na prijatie sviatostí. Zapája sa do pastorácie povolání a počas letných prázdnin rada trávi čas s mládežou na Misijných prázdninách.

Radosť z práce, ktorá naplňuje a dáva inšpiráciu tvoriť a oslovit ľudí, je

jedna z mála vecí, s ktorými sa možno stretnúť v bežnom živote. Takouto tvorivosťou pretkáva svoju prácu sr. Iva, pretože tvorí dokumentárne filmy so spirituálnou tematikou.

V spolupráci s Konferenciou vyšších predstaviteľných ženských reholí na Slovensku vytvorila projekt „Svedkovia viery,“ ktorého zámerom bolo audiovizuálne archivovanie výpovedí rehoľných sestier, ktoré v päťdesiatych rokoch prežili likvidáciu ich kláštorov. Má rozbehnuté aj iné projekty, vďaka ktorým sa stretáva s mnohými ľuďmi – či už rehoľníkmi alebo hľadajúcimi a neveriacimi. Aj takto vytvárajú priestor pre vzájomné rozhovory, delenia sa so životnými osudmi či skúsenosťami.



Sr. Iva pri zhromažďovaní dokumentov na film o likvidácii kláštorov v r. 1950.

Novou sestrou v komunite je sr. Renáta z Poľska. Na Slovensku je iba dva mesiace a jej apoštolátom je práca s bezdomovcami v dennom centre Milosrdných bratov.

Hoci sú naše práce a apoštoláty rôznorodé, nájdeme si čas aj na spoločné aktivity a relax, vďaka ktorým prehlbujeme vzájomné vzťahy, doprajeme si čas pre seba a ideme ďalej obohatené.

Večer, prichádzajúc domov po celodenných povinnostiach a stretnutiach, sa opäť pýtam, čím sa líši náš život od ostatných? Mohla by som povedať, že sme sa vzdali rodiny, rozhodli sa pre život v sľuboch a už len tento fakt sám o sebe nasvedčuje o rozdielnosti. Som však presvedčená, že je za tým čosi viac, čosi hlbšie a kreatívnejšie. V zrozumiteľnej reči ide o veľké pozvanie k službe a solidarite v láske. My, ako služobnice Ducha Svätého, chceme slúžiť Trojjedinému Bohu cez konkrétneho človeka, byť s ním solidarne, vypočuť si ho a „obuť si jeho topánky.“ A žiť túto misiu pod hlavičkou LÁSKY.

Sr. Sára si nezarábala na živobytie ako potulná hustlíčka ... ale robila animátorku Misijných prázdnin!





Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú, ani  
nežnú, ani do stodôl nezhrmažd'ujú,  
a váš nebeský Otec ich živí. Nie ste  
vy oveľa viac ako ony? A kto z vás  
si môže starosťami pridať čo len  
laket' k vojnu životu?

(Mt 6,26-27)



## Náhoda neexistuje

Pripravil: Fr. Milan Toman, SVD; Foto: internet (A. Florin, advance.dphotoshop.co.uk; kidsbibledebjackson.blogspot.com; wallpaperpimper.com)

**J**edného dňa mi prišla správa od môjho spolubrata, že potrebuje článok do Mladého misionára. Je pravda, že od posledného príspevku som plánoval niečo napísať, ale ostalo to v stave: „Niečo a niekedy“. Práca na našom časopise nie je jednoduchá, preto nerád odpovedám záporne. Spýtal som sa ho, koľko mám na to času? Odpoveď znela: „Tak 4 dni.“ Okamžite som začal uvažovať nad tým, o čom budem písať. Mysľou my prebiehali len hlboko teologické témy, či neskutočne moralizujúce, ktoré by asi len ťažko niekoho povzbudili na jeho ceste povolania. Deň prvý sa chýlil ku koncu a stále nič, žiadna idea. Deň druhý! Nemal som čas uvažovať nad článkom. Deň tretí! Modlím sa k Duchu Svätému, nech mi pomôže vybrať niečo vhodné. To bola tá najmúdrejšia vec, čo som mohol spraviť.

Moja hlava bola ako vypálená žiarovka. Potreboval som svetlo, čo osvecuje myseľ. Poznáte to, keď v rozprávkach niekto dostane megalomanský nápad, alebo nápad plný kreativity a dôvtipu, rozsvieti sa nad jeho hlavou žiarovka. Niekedy sa k obrazu pridá ešte štvorhlasný spev „Aleluja“. No zistil som, že takýto výjav nie je vyhradený len pre rozprávky. Šiel som práve po novú žiarovku do našej knižnice, keď ma napadla táto spojitosť. Vravím si: „Pane Bože,

som ako tá žiarovka, prosím osviet ma svojím Duchom.“ V knižnici som sa zrazu zahľadel na môjho obľúbeného autora Carla Carretta. Mám veľmi rád knihy tohto autora. Zvlášť jeho Listy z púšte, odporúčam pre tých, čo hľadajú Božiu vôľu vo svojom živote. Nakoľko teraz pôsobím na Morave, tak na polici nestáli tak priamo Listy z púšte, ale Dopisy z poušty. Hneď vedľa stála kniha, ktorú som od Carretta zatiaľ nepoznal. Jej názov znie v čestine: Hledal jsem a našel jsem.





*„Zo všetkých  
skúseností, ktoré som  
o Bohu a s Bohom  
učinil, bola skúsenosť  
jeho blízkosti tým  
najsilnejším zážitkom.“*  
Carlo Carretto

Len z čistej zvedavosti som otvoril túto knihu, nenapadlo mi v tom momente, že by v nej mohla byť nejaká inšpirácia na článok. Otvoril som na 96. strane a čítam: „Náhoda neexistuje“. Hľadal som žiarovku a našiel som článok. Aleluja! Viete si predstaviť tú radosť a úsmev na tvári, keď som skrutkoval novú žiarovku na schodisku a zažiarila ako to svetlo z rozprávky.

Milý priateľu, náhoda neexistuje. Píše o tom Carretto a aj tvorba tohto článku je toho len dôkazom. No podelím sa s tebou aj o ďalšie skúsenosti z môjho života. Mohol by som opísať mnoho situácií, kedy som vnímal vo svojom živote Božiu ruku, ako ma vedie, či Božie detaily, ktoré ma sprevádzajú a sprevádzali na mojej ceste viery, ceste povolania. Skôr, ako začnem rozprávať o mne, nebude na škodu prečítať si príbeh zo Sv. písma, ktorý uvádza vo svojej knihe náš priateľ Carlo. V evanjeliu podľa Jána nájdeme príbeh ako sa Ježiš po prvý krát stretáva s Natanaelom.

Vždy sa mi páčila táto perikopa. Je tak jednoduchá, plná a krásna: „Na druhý deň sa Ježiš rozhodol odísť do Galiley. Stretol Filipa a povedal mu: ‚Pod' za mnou!‘ Filip bol z Betsaidy, z Ondrejovho a Petrovho mesta. Filip sa stretol s Natanaelom a povedal mu: ‚Našli sme toho, o ktorom písal Mojžiš v Zákone a Proroci, Ježiša, Jozefovho syna z Nazareta.‘ Natanael mu vrazil: ‚Môže byť z Nazareta niečo dobré?!‘ Filip mu odpovedal: ‚Pod' a uvidíš!‘ Keď Ježiš videl prichádzať Natanaela, povedal o ňom: ‚Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet lesti.‘ Natanael sa ho opýtal: ‚Odkiaľ ma poznáš?‘ Ježiš mu vrazil: ‚Videl som ťa prv, ako ťa Filip zavola, keď si bol pod figovníkom.‘ Natanael mu povedal: ‚Rabbi, ty si Boží Syn, ty si kráľ Izraela!‘ Ježiš mu odvetil: ‚Veríš preto, že som ti povedal: Videl som ťa pod figovníkom? Uvidíš väčšie veci ako toto“ (Jn 1,43-50).

Krásne, nie? A čo ty? Ako prebehlo tvoje prvé stretnutie s Bohom? Je tvoja skúsenosť podobná tej Natanaelovej? Pokiaľ áno, znamená to, že tvoje srdce je

rovnako krásne a jednoduché ako Natanaelovo. Carretto tvrdí, že máš v tomto prípade úžasný dar detského ducha, ktorý tak chválil Ježiš u Natanaela. Pri takomto srdci človek neverí na náhodu, ale niečomu ďaleko konkrétnejšiemu, osobnejšiemu a jasnejšiemu. Dokážeš uveriť tomu, že On ťa videl pod figovníkom? A nie len tomu. Dokážeš uveriť tomu, že ťa hľadal oveľa skôr, že myslel na teba skôr, ako



si mohol myslieť ty na neho? Áno, je možné si položiť otázku: Videl ma pod figovníkom, kde som bol sám, ale uvidí ma v dave mesta, na zastávke, keď čakám na autobus? Uvidí ma vo tme? V mojom trápení, keď sa schovávam pred všetkým a všetkými? Keď neviem ako a kam ďalej? Keď som prišiel o prácu a neviem si nájsť novú, prečo nezasiahne? Vie o tom, že hľadám manžela, či manželku? Priateľu, odpoviem ti slovami proroka Izaiáša, ktorý píše: „Pán ma z matkinho lona povolal, už v živote mojej matky myslel na moje meno“ (Iz 49,1b).

Nepochybuj o tom, že Pán je s tebou. Jeho meno je Emanuel, čo znamená: Boh s nami. Kráča s tebou tak, ako s emauzskými učeníkmi a chce len jedno, otvoríť tvoje oči a dať sa ti poznať. No najskôr mu otvor svoje srdce. Carretto tvrdí, že potrebujeme čas na to, aby sme sa naučili jednoduchosti Natanaela, ktorý zvolá s výkrikom: „Ty si Boží Syn.“ Boh nie je náhoda! Ježiš je ten, čo ťa volá. Jeho vôľa ťa hľadá a vidí. Boh je osoba! Môj obľúbený filozof Martin Buber to vystihuje krásnymi slovami: „Ja a Ty“. Vzťah a dialóg medzi tebou a tvojím Bohom. Carretto v spomínanej knihe uvádza citát, ktorý formuloval známy francúzsky básnik a filozof Anatole France: „Náhoda je pseudonym, ktorý Boh používa vtedy, keď sa nechce podpísať osobne.“ Veru tak, náhoda neexistuje. Existuje len vôľa Božia, ako píše Carretto, „ktorá vy-

plňuje celý vesmír, riadi hviezdy, určuje ročné obdobia, volá každú vec svojím menom, dáva život i smrť, stará sa o všetko tvorstvo, odieva ho do krásy a súladu, premáha zlo a buduje svoje kráľovstvo, ktoré je kráľovstvom spravodlivosti a pokoja, pravdy a lásky, vzkriesenia a života. Tejto vôli nič neunikne. Ani jediná bunka nie je niekde, kde by nebolo jej pravé miesto, ani jediný atóm nie je na svojom mieste len nejakou náhodou, ani jediné číslo nie je v súčte celého sveta bez významu.“ Poradím ti už len jedno. Skús zrušiť vo svojom živote pojem náhoda, ak si tak doposiaľ ešte nespravil. Ži s vedomím, že Boh je s tebou, kráča

spolu s tebou. Vravíš, že si to ešte nikdy neskúsil? Ja áno, tu je jeden z mnohých príbehov.

Sú ľudia, žijú medzi nami, ktorí sú buď slepí a hovoria o náhodách, alebo sú tak obmedzení, že radšej budú veriť hviezdám, ako osobnému a dobrému Bohu, ktorý tieto hviezdy stvoril a chce sa tešiť spolu s nami z ich krásy. Raz som sa s mojou kamarátkou Líviou rozprával na tému horoskopov, už ani neviem, ako prišlo k tejto téme, podstatné je, že to bol detail, ktorý mal poslúžiť nasledujúci deň tejto mojej kamarátke a šíreniu kráľovstva Božieho. Hovoril som jej o tom, že keď sa ma niekto spýta na moje znamenie, odpovedám, že som sa narodil v znamení kríža. Presuniem tak tému z horoskopov na tému Boh. Na tému mojej viery. Určite poznáte text z Knihy múdrosti (porov. Múd 13), kde autor nazýva bláznom toho, kto sa riadi v živote podľa hviezd. Nasledujúci deň šla Lívia kupovať náušnice. Už neviem či pre seba, alebo ako darček. No viem, že bola zaskočená predavačkou, ktorá sa jej začala vypytovať na jej znamenie zo zverokruhu. Mala si tak podľa hviezd vybrať vhodný kameň náušnic, čo prinášajú šťastie a dávajú ľuďom energiu. Tu si Lívia spomenula na náš rozhovor a odpovedala, že sa narodila v znamení kríža. Predavačka ostala zarazená, ale ako

poznám moju kamarátku Líviu, určite sa na ňu milo usmiala. Aj takto sa dá evanjelizovať. Jednoduchý príbeh s malým, no krásnym Božím detailom. Božie veci sú často tak jednoduché, to len my ich radi komplikujeme. A takýchto detailov je v reáliách každodenného života mnoho.

Pre Carla Carretta je náhoda len slovo, ktorému chýba zmysel, a hoci neodmysliteľne patrí k nášmu spôsobu myslenia a jednania, je to proste výtvor fantázie, chybné riešenie zle položenej otázky. Je to odpoveď, s akou sa uspokojí jedine človek skutočne nevedomý alebo skôr slepý. Nič sa ne deje len tak, stačí mať vnímavé srdce a oči plné viery. Keď spoznávam „náhody“, ktoré mi pomáhajú na mojej ceste viery,

ktoré ma povzbudzujú v čase skúšky, cítim sa niekedy ako stredobod celého vesmíru, ako keby tu bol Pán len pre mňa a kráčal len so mnou. Jedinečná láska, tak blízka a osobná. To je môj Boh. Na záver už len jeden citát od nášho Carla, ktorý nás sprevádzal v týchto chvíľach: „Ak som pocítil Božiu prítomnosť v kozme, ak som ju objavil v dejinách, v Cirkvi, oveľa väčšmi som ju zakúsil v pocite jeho dôvernej blízkosti, keď som sa k nemu snažil priblížiť v tých najnepatrnejších veciach, v každej minúte všedného dňa.“



## Moja misia v Amazónii list od slovenského misionára



Text a Foto: Pavol Baláž, SVD

**V**olám sa Pavol Baláž, som kňaz Spoločnosti Božieho Slova, pochádzam z Mníška nad Popradom a momentálne sa nachádzam a pracujem ako misionár v Brazílii v časti Amazónia, ktorá je známa pod názvom Plúca zeme. Čo je typické pre Amazóniu a s čím sa inde na svete nestretnete, je nesmierna horúčava s maximálne nasýteným vlhkým vzduchom. Teplota vzduchu počas roka neklesá pod 19 stupňov a keď sa pohybuje okolo dvadsiatky, ľudia si dávajú na hlavy čiapky, obliekajú si zimné bundy a obúvajú zimné topanky, zatiaľ čo ja v tom čase začínam žiť.

Existovať v takomto prostredí, kde sa horná hranica teploty vzduchu pohybuje cez štyridsiatku, v praxi znamená dať si počas dňa aspoň štyri sprchy, aby ste vyzerali ako kultivovaný človek. Garantujem vám z vlastnej skúsenosti, že dve sprchy počas dňa nestačia, nevydržíte to. Pôsobím v diecéze Óbidus, ktorá sa nachádza v srdci Amazónie vo farnosti Alenquer. Farnosť je geografickou rozlohou väčšia ako Slovensko, čo sa dost pociťuje najmä v pastorácii, keďže sme tu len traja kňazi verbisti a jeden reholný

brat. Ja som tu Slovak pôsobiaci niečo vyše roka, brat Luis, ktorý pôsobí v tejto oblasti 30 rokov, je z Belgicka. Je tu i farár Manuel z Portugalska, tak isto pôsobiaci 30 rokov, a kaplán Adventino, ktorý prišiel do farnosti so mnou pred vyše rokom ako nový misionár. Alenquer je na slovenské pomery chudobné mesto. Okrem hlavnej cesty, ktorá je v strede mesta v dĺžke troch kilometrov, asfaltku nenájdete. Ísť na cesty znamená chodiť po udupanej zemi, ktorá sa v období dažďov mení na blato a v období sucha na víriaci sa

prach. V meste máme 15 kostolov alebo, ako to tu nazývajú, 15 komunit a mimo mesta ďalších cca 140. Keďže sme štyria, z toho jeden je brat, ktorý neslúži sväté omše a okrem krstu nevy-sluhuje iné sviatosti, je pochopiteľné, že pastorácia má iný charakter ako ten, na ktorý som bol doteraz zvyknutý. Alebo, dovoľím si povedať, iný ako je na Slovensku. Objavenie takéhoto cha-rakteru pastorácie dá človeku rásť nielen vo viere v Boha, ale aj v poznávaní Boha a seba. Určite sa pýtate, ako je možné, že štyria chlapi dokážu riadiť takú veľkú farnosť, pokiaľ ide o roz-lohu, a to tak, že všetko funguje v rámci normy. Odpoveď je veľmi prostá a jednoduchá: sme len ná-

**Farnosť je geografickou rozlohou väčšia ako Slovensko, čo sa dosť pociťuje najmä v pastorácii, keďže sme tu len traja kňazi verbisti a jeden rehoľný brat.**

strojmi Toho, ktorý nás sem poslal. Organizácia pastorácie je úplne iná ako na Slovensku. V praxi to znamená, že každý kostol alebo komunita musí mať svojho koordinátora, vicekoordinátora, ktorí zastrešujú a riadia chod komunity a kostola, potom sekretára, ktorý znamená život v komunite, pokladníka, ktorý sa stará o finančnú správu, katechistov, napr. pre sviatosti krstu, birmovky, ďalej spevákov a mnoho ďalších funkcií. Aby komunita existovala, musia byť obsadené tieto funkcie. To však nie je všetko. Musí existovať aspoň päť rodín v komunite, ktoré žijú medzi sebou v pokoji, v jednote a chcú mať kaplnku alebo kostol. Možno sa zasmejete nad tým, čo je to žiť medzi sebou v pokoji a v jednote, ale je to realita dneška, keď ľudia chcú spolupracovať, ale každý na svojom „políčku“ a nikto nechce nikomu ukázať, čo mu

na ňom vyrastá. Žiť v pokoji a v jednote znamená tiež starostlivosť a zodpovednosť jednej rodiny za druhú. Pracovať na raste komunity, podieľať sa na živote komunity, pomáhať pri prácach okolo kostola. Jednoducho, byť priesačný a čitateľný pred ostatnými. Preto som napísal, že mimo mesta máme približne ďalších 140 komunit. Toto číslo sa stále pohybuje hore a dolu. Kde ľudia medzi sebou zápasia a nežijú v pokoji, tam sa komunita sama rozbi-je, a to tak, že sa pre-stane riadiť a padne do zániku. Takáto komu-nita sa zatvorí sama pred sebou a zistí, že tak-to ďalej nemôže fungovať.

A trvá nejaký čas, ktorý sa obyčajne počíta na mesiace a roky, kým sa takáto komunita dá znova do poriadku. Týchto 140 plus 15 komunit, ktoré sú v meste, sme si my štyria rozdelili podľa spravodlivosti, darov, talentov a skúseností medzi sebou. Farnosť je rozdelená na niekoľko regiónov, a to región mesto, región voda, región cesta. Región mesto je klasika. Región voda znamená sadnúť si do farskej lode a navštevovať komu-nity, ku ktorým sa dostanete len lo-dou. K lodi dostanete, samozrejme, aj kormidelníka, ktorý veľmi dobre pozná vodnú cestu, lebo rieka je nebezpečná. Tiež musíte vedieť, kedy tam môžete ísť a kedy sa tam nedostanete. Už sa stalo, že spolubrat s kormidel-níkom si večer pripravili loď, a keď mali ráno vyštartovať, zistili, že medzitým voda v noci tak klesla, že loď ostala pevne zakotvená stáť



Jedna z viac ako 150 komunit, ktoré majú verbisti na starosti

na mieste. Región cesta je rozdelený na A a B. A je do 80 km od mesta a B je zvyšok. Ďalej sú tieto regióny rozdelené na subregióny, čo v praxi znamená, že 5 komunit, po slovensky filiállok, sa zlučuje do podmnožiny, ktorá má svoje meno – svojho patróna. Takže v takom regióne A máte približne 20 subregiónov. Každý kostol má svojho patróna, každý subregión má svojho patróna i región má svojho. Celá naša farnosť má patróna sv. Antona Paduánskeho. Hotová matematika. Zdá sa to zložité, ale keby to tak nebolo zorganizované, farnosť by nefungovala. Ja som dostal do daru v meste štyri komunity – kostoly – a mimo 28. Pýtate sa, aké veľké sú teda tie komunity? Mesto je ako vždy klasika. Veľké kostoly, návštevnosť je primeraná veľkosti kostola. Mimo

mesta je to už zložitejšie: sú komunity, ktoré majú napr. 10 rodín. Nepýtajte sa na počet obyvateľov, lebo oni sami nevedia, koľko ich je. Keď som sa pýtal na počet obyvateľov ja, nechápali, čo od nich chcem. Tu sa počítajú na rodiny. Takže komunity od 10 rodín, čo je približne 60 ľudí, a do 300 rodín, čo je okolo 1300 ľudí. Ja mám napr. komunitu, ktorá má 60 ľudí a mám aj komunitu, ktorá má tých 1300 ľudí mimo mesta. A medzi tým je ďalších 26 komunit. Veľmi jednoduché. Isto vám napadlo, že traja kňazi predsa nemôžu mať počas víkendů 140 omší. Určite nie. Pre slovenských veriacich je nepochopiteľné, aby počas víkendů nemali svätú omšu. Tu je všetko možné. Keď sme s pánom farárom matematicky vypočítali, koľko našich komunit má svätú omšu v nedeľu, vyšiel nám výsledok 6

percent. 6 percent obyvateľstva sa môžu v našej farnosti zúčastniť na svätej omši počas víkendu. Ostatní takúto možnosť nemajú z dôvodu obrovskej vzdialenosti. A pritom sme ešte veľmi dobrá farnosť. Inde nemajú ani tolko. Keď sa blahoslavený pápež Ján Pavol II. dopočul, že v Brazílii je takáto situácia, zmenil prvé cirkevné prikázanie pre túto oblasť, a to tak, že namiesto príkazu zúčastniť sa v nedeľu a v prikázaný sviatok na celej svätej omši zaviedol príkaz „zúčastniť sa v nedeľu a v prikázaný sviatok na bohoslužbe slova v komunite“. Mať nedeľnú bohoslužbu slova je ďalší bod, ktorý musí byť dodržaný, aby komunita mohla existovať. Bez nedeľnej bohoslužby slova farnosť ako taká neberie zodpovednosť. To znamená, že kňaz tam nepríde, lebo sami ľudia sa nechcú modliť.

Iniciatíva v tomto prípade prichádza od ľudí. Zvyčajne bohoslužbu slova riadi koordinátor a, ako som spomenul, existujú ďalšie funkcie, medzi ktoré patria funkcie lektorov, žalmistov, vysvetľovateľov Svätého písma... Ako sami vidíte, nie je to vec len kňaza a kostolníka, ale celého spoločenstva. A ako má žalmista vedieť, čo a ako má spievať? Alebo ako má lektor vedieť, ako má čítať? Alebo pokladník, ako má viesť poklaničnú knižku? Alebo ako má vysvetľovateľ vedieť, ako najlepšie vysvetliť Sväté písmo a mnoho ďalších funkcií? Alebo ako má koordinátor vedieť, ako čo najlepšie viesť svoju komunitu? Pre tých všetkých organizujeme počas víkendu (spravidla sa začína v piatok a končí sa v nedeľu na obed) kurzy vo farnosti alebo v diecéznom centre. Nikto nemôže povedať, že to

Ľudia žijú jednoducho



nevie alebo že sa to nikde nemohol dozvedieť, lebo kurzy existujú. Svoju funkciu v komunite môžu vykonávať nanajvýš dva roky, potom si sami medzi sebou volia svojich nástupcov. Aby sa nestalo, že komunita pôjde niekoľko rokov jedným smerom, pretože koordinátor má rád „pečené kurča, a nie varené“. To je život a kolobeh vo farnosti. Mať na starosti 150 koordinátorov, 150 pokladníkov a ďalšie desiatky ľudí, ktorí sú zainteresovaní v chode komunity, nie je žiadny žart. Ako sami vidíte, v meste sme zvyčajne len cez víkendy a počas týždňa každý jeden z nás lieta po svojich komunitách a udržiava ich v pohybe a pri živote. Ale medzitým stíhate ešte veľmi veľa iného. Niekoľkokrát v roku si idete urobiť výlet k svojmu biskupovi, navštívite svojich spolupratrov v iných farnostiach, urobíte si spoločné duchovné cvičenia, robíte plány rok dopredu, aby komunity vedeli, čo ich čaká. No zábava, neunúdate sa. Ako som spomenul, každý kostol má svojho patróna a komunita ho slávi 9 dní. Tolko trvajú hody a sú celkom iné ako na Slovensku. Tam sa všetci o všetko starajú. Kňaz má na starosti liturgiu a všetko, čo s ňou súvisí, o ostatné sa starajú laici. Keďže Cirkev v Brazílii nie je finančne podporovaná štátom, musí sa starať sama o seba. A ide to. Každá komunita v meste má napr. svoju reštauráciu, vďaka ktorej si počas hodov zarobí na seba na jeden rok, potom ešte podporí farnosť ako takú a diecézu. Ale musím podotknúť, že

**Väčšina ľudí žije veľmi chudobne, ale čím sú chudobnejší, tým sú štedrejší; nie však naivní :). Zaujímajú sa o všetko, lebo vzdelanie nemajú dostatočné a chcú vedieť veľa.**

je to iniciatíva, ktorá vychádza zdola a ktorá je svojou otvorenosťou a dobročinnosťou požehnaná. Ľudia sú tu otvorení, čo sa odzrkadľuje aj na liturgii, aj keď niekedy musíte čosi viac zdôrazniť, ale neskôr pochopia, že to tak má byť. Po svätej omši počas hodov neexistuje, že „sa ľudia zbalia a utekajú domov“, ale chcú podporiť Cirkev, lebo vedia, že Cirkev sú oni, nielen klérus, a potom vedia, že Cirkev sa stará o všetko: nielen o sviatostný život, ale aj o sociálne zabezpečenie. A ako ju podporia? Idú si kúpiť to, čo si sami pripravujú. Toto je to zázračné rozmnoženie chleba, o ktorom čítame vo Svätom písme. Dám, čo mám a pritom ešte mám a dostanem ešte viac. Kňazov tu majú v úcte, lebo vedia, že bez kňaza padá ich duchovný život a strácajú zmysel života. Na druhej strane sú také otvorenia, že vám povedia do očí aj tvrdú pravdu bez toho, aby sa báli, že budú prenasledovaní z našej strany z pozície nadradenosti. Veľmi dobre vedia, že Cirkev je hierarchická, ale keď sa im niečo nepáči, tak nemajú žiadny problém vysloviť sa aj proti. Musíte im vyložiť všetky karty, aby pocítili, že sme s nimi na jednej lodi. Napríklad, ak im nepoviete, čo ste spravili s peniazmi, koľko sa vyzbieralo, kde sa použili, kto rozhodol o ich použití a pod., bude zle. Ako hovoria: „Ja dám tolko, koľko môžem, ale chcem tiež vedieť, čo sa s peniazmi robí.“ Väčšina ľudí žije veľmi chudobne, ale čím sú chudobnejší, tým sú štedrejší; nie však naivní. Zaujímajú sa o všetko, lebo



vzdelanie nemajú dostatočné a chcú vedieť veľa. Keď o nich prejavíte záujem, tak ste si ich získali, práca s nimi sa začína. Ale na to potrebujeme v našej farnosti ešte aspoň ďalších 20 kňazov, aby sa dostala na úroveň slovenskej farnosti. Robíme však, čo sa dá a načo nám sily stačia. Počas roka navštívite takú komunitu mimo mesta 3- až 7-krát, záleží od počtu rodín. Takže 3- až 7-krát v roku majú svätú omšu, ale to len v týždni, pri ktorej vysluhujeme sviatosti a dávame odpovede na ich otázky. Taká svätá omša trvá aj dve hodiny. Tiež záleží od prípravy, lebo si pred svätou omšou musíte zistiť, čo sa bude diať, aby vás neprekvapilo, že zo stropu na vás spadne nejaký had, ktorý sa tiež chce zúčastniť a vidieť kňaza. Po svätej omši máte stretnutie s nimi všetkými a len počúvate a pýtate sa, čo majú nové a čo potrebujú. Niektorí sú šťastní, že sme tam, no nie-

ktorí si pri našich návštevách vylievajú zlosť za všetko, čo od nich vyžadujeme, „lebo voľakedy to tak nebolo“. Potom pre vás pripravia obedík. Počas popoludnia musíte oddychovať, lebo v tej horúčave sa nedá vydržať a potom navštevujete rodiny, aby mali akú-takú predstavu o tom, čo je kňaz. Turné po divočine, ktorou je Amazónia, sa začína obyčajne v utorok, lebo v pondelok prijímate návštevy, a končí sa v piatok. Spíte buď v rodinách, alebo v kaplnkách v sieti, lebo tam posteľe neexistujú. Príroda je krásna, no nebezpečná. Neraz som už prešiel autom kobru, neraz ma už počas výstupu z lode naháňali krokodíly. Ako mi však môj spolubrat vraví: „Čo ťa nezje, to ťa posilní.“

Tolko teda v krátkosti zo života na misii v Amazónii. Želám čitateľom Mladého Misionára veľa Božieho požehnania a milosti.

Záber z najvzdialenejšej dediny



## Z nášho domu

Foto do správ: Tomáš Gerboc, SVD  
Texty správ: Martin Ligač, SVD; Tomáš Baleja, SVD; Gorazd Kohút, SVD

### Lektorát našich spolubratov

Dvaja naši spolubratia, Tomáš Baleja a Martin Ligač, prijali 22. marca 2013 službu lektorátu od nášho provinciála pátra Jána Halamu. Takto budú užívať spojenie s Kristom, sprítomneným v Božom slove. S Kristom, ktorého môžu aj vďaka tejto službe s ešte väčšou milosťou ohlasovať a zviditeľňovať vo svete ľuďom, ktorí o ňom túžia počuť viac.



Počas bohoslužby



Lektori s P. provinciálom  
Jánom Halamom, SVD

## Obnova v slove

Tak ako počas adventného obdobia, i počas pôstu prebiehali v Misijnom dome sv. Arnolda duchovné Obnovy v slove, ktorých cieľom bolo prežívať svoju vieru v kruhu spoločenstva. Benedikt XVI. vyhlásil 11. októbra minulého roku Rok viery, a preto ústrednou témou obnov bolo 12 právd viery, ako ich vyznávame v Apoštolskom vyznaní viery. Obnov sa zúčastňovali všetci tí, ktorí prijali pozvanie zdieľať svoju vieru, ktorá, tak ako láska, rozdávaním rastie. Sila spoločnej modlitby, vedomie bratskej blízkosti, úprimnosť v delení sa o radosti i ťažkosti, to všetko možno chápať ako dary, ktorými nám Boh dáva pocítiť svoju blízkosť skrze našich bratov a sestry v Kristovi. Vzájomné obohatenie sa skrze Obnovy v slove pomáhajú k hlbšiemu, autentickejšiemu prežívaniu spoločenstva s Trojjediným Bohom i počas tohtoročného veľkonočného obdobia.

## Ktosi ťa volá



Tento rok sme boli u sestier uršulínok

„Prepáčte, je mi to trápne, ale zistil som, že mám povolanie.“ Toto boli slová chlapca, ktorý sa 16. februára 2013 rozhodol navštíviť už 8. ročník akcie s názvom Ktosi ťa volá, ktorá sa po prvýkrát konala v priestoroch Gymnázia sv. Uršule v Bratislave. Jeho nerozhodnosť a ustráchanosť zaujali okoloidúceho starého pána, ktorý išiel vrátiť do obchodu fľašku od piva. Porozprával chlapcovi svoj životný príbeh a odporučil mu, aby svoje povolanie nestratil a nepremrhal, a aby pamätal na to, že mladosť je stvorená pre hrdinstvo. Samozrejme, nešlo o skutočnosť a skutočné postavy, ale o scénku, v ktorej spojili sily mladí rehoľníci, aby poukázali na dôležitosť životného rozhodnutia, rozhodnutia sa pre povolanie. Vyše sto mladých ľudí sa už pred začiatkom mohlo tešiť

na zaujímavý program. Už hneď v úvode nás o tom presvedčila známa gospelová speváčka Simona Martausová, ktorá sprevádzala program svojimi pesničkami. Najväčším lákadlom bola prednáška kňaza Janka Buca, známeho evanjelizátora, ktorý svojimi prednáškami oslovuje mladých ľudí, a tak tomu bolo aj na tohtoročnom Ktosi ťa volá. Neskôr sa program presunul do kostola. Modlitbová aktivita pod vedením sestry Zuzany, ktorej hlavným bodom bolo napísať list Ježišovi a všetko odovzdať pred eucharistickým Kristom, sa dotkla srdca každého prítomného. Popoludní, po dobrom obede, to v telocvični gymnázia „odpálila“ kapela ANGELINO. Pre tých, ktorí chceli prežiť tento čas v modlitbe a tichu bola možnosť prísť k sviatosti zmierenia, pomodliť sa pred eucharistickým Kristom alebo porozprávať sa s rehoľníkmi, rehoľničkami, bohoslovcami a kňazmi, ktorí boli celý čas k dispozícii. Celé stretnutie sa ukončilo slávnostnou svätou omšou v miestnom kostole, ktorú celebroid bratislavský arcibiskup Stanislav Zvolenský. Jeho slová boli slová po-



Prečo ste neodpovedali na povolanie?

vzbudenia a rady pre mladých ľudí. Vyslovil vďaku tým, ktorí sa venujú pastorácii povolání a vyzval ich, nech tak robia aj naďalej.

V tých dňoch sa v Misijnom dome sv. Arnolda Janssena súčasne konala

## ... „víkendovka“ ú verbistov

Sobota tejto „víkendovky“ patrila už spomínanej akcii Ktosi Ťa volá. Keďže išlo o „víkendovku“, stretnutie sa začalo už v piatok. Bol to priestor, aby sme sa mohli lepšie spoznať, porozprávať sa a zamyslieť sa nad tým, aké miesto má modlitba v našom živote. Celé stretnutie duchovne viedol P. Igor SVD spolu so seminaristami. Sobotný deň sme strávili na už spomínanej akcii. Po návrate domov sme otvorene hovorili o našich zážitkoch a dojmoch. Záver dňa patril spoločenským hrám a pingpongovému turnaju. Mnohí z nás boli prekvapení z toho, že na úspech nepotrebujete ani pingpongovú raketu, ktorých bol pre veľký počet účastníkov nedostatok. Nedeľu sme svätili tak, ako sa patrí. Ráno pa-



Si otrok, alebo syn?



Tak bojuj za záujmy Otca!

trilo modlitbe, zamysleniu a slávnostnej svätej omši. Po dobrom nedeľnom obede sme sa povzbudení rozišli naspäť za svojimi povinnosťami a starosťami. Celého stretnutia sa zúčastnilo asi 20 chalanov z rôznych častí Slovenska, z východu i západu, ba prítomní boli dokonca i hostia „z ďalekej“ Moravy pod vedením fr. Milana SVD, ktorý tam

momentálne pôsobí ako pastoračný asistent. Nezabudol so sebou priviezt debničku pravých a nefalšovaných moravských dobrôt. Vďaka patrí sr. Štefánii a slečne Veronike P., že nás nenechali zomrieť od hladu a stretnutie nám spríjemňovali svojím kulinárskym umením.



Pekná hromádka!

## Prílet pátra Thomasa z dovolenky

Radost, úsmev, slzy a ob-  
jatie. Aj takýmito slovami by  
sme mohli charakterizovať  
návrat nášho prefekta P.  
Thomasa Tulunga, SVD z do-  
volenky v rodnej Indonézii.  
Keďže išlo pre nás o špeciálnu  
udalosť, rozhodli sme sa pri-  
vítať ho veľmi originálne. Ob-  
liekli sme sa do ľudových kroj-  
ov a odevov pripomínajúcich  
Slovensko a takto prezlečení,  
ako nefalšovaní Slováci, sme  
čakali nášho prefekta v prí-  
letovej hale viedenského le-  
tiska Schwechat. Samozrej-  
me, nechýbali otázky ľudí,  
ktorí tiež čakali svojich blíz-



Na letisku

kých, čo za významná osobnosť to má priletieť. Keďže hneď na prvý pohľad bolo zjavné, že sme zo Slovenska, hneď sa k nám prihlásili naši krajanovia. Keď informačná tabuľa prezradila, že let z Dubaja už pristál, predrali sme sa dopredu, rozprestrelí sme slovenskú zástavu a takto sme čakali, kedy sa vo dverách objavia toľko očakávaná osobnosť, na ktorú boli všetci takí zvedaví. Samozrejme, nechýbal chlieb a soľ na privítanie. Na P. Thomasovi bolo zjavné, že je opäť veľmi rád medzi svojimi seminaristami. Vitajte doma, P. Thomas!

## Návšteva spolubratov maďarskej provincie SVD

V dňoch 28. – 29. januára navštívili našu komunitu v Bratislave a Nitre spolubratia z maďarskej provincie. Spolubratov neodradil chladný zimný deň, a tak mali možnosť navštíviť historické pamiatky hlavného mesta ako napr. Katedrálu svätého Martina, Bratislavský hrad, Slovenský rozhlas a tiež priestory



Teologickej fakulty Trnavskej univerzity, kde študujú ich spolubratia zo Slovenska. Z návštevy na Slovensku odchádzali povzbudení a bohatší o nové zážitky, ktoré nám stihli vyrozprávať počas spoločného bratského stretnutia. Spolubratom z maďarskej provincie vďačíme za ich návštevu a veríme, že skoro naplníme ich túžbu, aby naše kroky viedli k návšteve ich komunity.

## Lyžovačka na Morave - v Božom náručí

Foto a text: Juraj Cibula, SVD

Čo vy na to? Je Boh s vami v čase voľna? Ja si myslím, že áno, aj keď si nie ste stopercentne istí. Tak je to aj s nami, keď si spravíme voľno od štúdia a práce. Zažili sme to na vlastnej koži, keď sme boli na úžasnom mieste v susednej republike na Morave v Novom Hrozenkove na našej fare u našich spolubratov. Išli sme tam po úspešne zvládnutom semestri. Tešili sme sa na sneh, ktorý nám v Bratislave chýbal a tu sme sa ho dočkali, bolo ho hojne. Nie každý vie, že Nový Hrozenkov je dedinka, ktorá je obklopená dookola krásnymi horami, ktoré čakali na nás. A nad ktorými bedlí náš Pán. Lebo, ako



Zimná turistika

viem aj zo Svätého písma, Boh sa väčšinou zjavoval ľuďom na horách alebo vrchoch. Tak ako učeníkom, Mojžišovi a pod. Aj pre nás to bol výlet, na ktorom sme mohli zakúsiť Boha: či



Bežkovanie

už v modlitbe v samote, v spoločenstve s komunitou, s príjemnými a dobrosrdečnými ľuďmi, v stvorenej prírode a najmä v Eucharistii, v ktorej sa nám Boh dával celý. Bol to čas oddychu a zábavy, veď celý týždeň sme sa chodili lyžovať alebo bežkovať, alebo sme si vyšli na turistiku a dali si pohár teplého nápoja a po príchode na faru, kde sme boli ubytovaní, sme si dali vynikajúcu klasickú a každý deň inú, tradičnú a nezabudnutelnú KYSELICU, na ktorú vám ponúkame aj recept. Ale nebolo to len o polievke. Boli to tiež vynikajúce koláče, rezne a rôzne druhy jedál, ktoré nám urobili veriaci z farnosti. Myslíme si, že sa držali

hesla: „Host do domu, Boh do domu.“ Ani jeden deň sme nehladovali. Bolo to priam biblické: tak ako Pán Ježiš nakrmil veľký zástup ľudí a zvýšilo 12 košov odrobín, tak aj títo milí ľudia nakrmili nás a ešte aj veľa zvýšilo. Tak skutočne medzi nami bol sám Boh. Večer sme sa spoločne ako jedna komunita bavili na spoločenských hrách, ktoré v Bratislave málokedy



Dobrá nálada v spoločnosti

hrávame. Pozreli sme si aj zopár filmov. Občas padla vhod aj milá návšteva u farníkov. Preto aj vás chcem povzbudiť: nájdite si čas na spoločné stretnutie s vašimi najbližšími, ktoré vás môže hlboko zblížiť a otvoriť vám ďalšiu stranu vášho spoločného života. Za tento výlet sme Pánu Bohu veľmi vďační, lebo to on nás sprevádzal na cestách a preniknutých jeho láskou nás upevnil v komunite a s nami povzbudil ľudí okolo nás. Vďaka patrí aj našim spolubratom za prijatie a farníkom Nového Hrozenkova za pohostenie. Výrazne sa podieľali na tvorbe a spríjemňovaní nášho výletu.

**Recept:** Moravská kyselica

**Potrebuje:** 1 cibuľu, klobásu, vrečko kyslej kapusty, smotanu, mrkvu, petržlen, zeler, zemiaky, bobkový list, nové a čierne korenie, soľ, kmín, bravčovú masť.

**Postup:** Nahrubo nakrájanú cibuľu opražíme. Pridáme nakrájanú klobásu

a dusíme. Po chvíľke pridáme neprepeláchnutú kyslú kapustu, osolíme, pridáme kmín, bobkové lístky, čierne a nové korenie. Zalejeme horúcou vodou a varíme. Očistíme mrkvu, zeler a petržlen a pridáme. Varíme až do vtedy, kým nám nezmäkne koreňová zelenina. Následne ju vyberieme, nastroíme a vložíme späť. Taktiež pridáme dva na malé kúsky nakrájané zemiaky. Po zmäknutí zemiakov za stáleho miešania pridáme smotanu. Ešte chvíľku varíme a dochutíme korením.

Dobrá chuť!



Nezabudnuteľná kyselica

## Arnoldova hádanka č. 8 Misionárov kôň

Pripravil: Peter Fillo, SVD

**M**isionár Kristián mal pekného koňa, ktorého pri pastorácii používal na cestovanie medzi jednotlivými kmeňmi. Bol to jeden z najrýchlejších koní, ktorý dokázal bežať rýchlo a dlho.

Raz misionár uzavrel s jedným náčelníkom stávkku, že dokáže so svojím koňom prebehnúť z jeho kmeňa do susedného s priemernou rýchlosťou 30 km/h. Náčelník tvrdil, že sa mu to nepodarí. Keďže vzdialenosť medzi kmeňmi bola veľká, dohodli sa, že jeden deň pôjde misionár tam a až na

druhý deň pôjde naspäť. Kristián vyštartoval, no jeho koník mal nejaký zlý deň, a tak sa mu nechcelo cválať, išiel iba klusom a tak priemerná rýchlosť bola 15 km/h. Misionár si dal predsa vzatie, že na druhý deň musí ísť poriadne rýchlo aby stávkku vyhral. O koňa sa preto dobre postarali, aby bol na druhý deň fit.

**Otázka:** Akou rýchlosťou musel ísť misionár Kristián na druhý deň, aby dosiahol celkovú priemernú rýchlosť 30 km/h?

**Poznámka:** Misionár Kristián bol čestný človek, nijako nechcel podvádzať a s náčelníkom si navzájom dôverovali. Takže nepotreboval nijakú vonkajšiu kontrolu jeho rýchlosti.

Správne odpovede zasielajte e-mailom na [mladymisionar@gmail.com](mailto:mladymisionar@gmail.com).  
Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme.



### Riešenie z minulého čísla:

Sestra Rút oznámila náčelníkovi, že mu môže priniesť koňa v hociktorý deň, len nie v pondelok, ani v utorok, ani v stredu, ani vo štvrtok, ani v piatok, ani v sobotu, ani v nedeľu, ale v ľubovoľný iný deň, ktorý si náčelník sám určí. Sestra Rút, tak dala náčelníkovi rovnako nesplniteľnú podmienku ako on jej :-).





### Naši dobrodinci

**Na časopis, podporu misijnej činnosti a formácie misionárov prispeli:**

**Veriaci z farností a filiálok:** Borčany, Bukovinka, Bystré, Čadca, Hruštín, Lipany, Liptovský Mikuláš, Lokca, Markušovce, Melek, Močenok, Námestovo, Nedožery-Brezany, Nitra, Nová Baňa, Pezinok, Považská Bystrica, Rybany, Slovenská Ves, Snina, Štefanov nad Oravou, Tajov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trstená, Vavrečka, Veľká Hradná, Veľká Ves, Vidiná, Vráble, Zázrivá, z kostola sv. A. Janssena v Bratislave a dobrodinci z celej Českej republiky, Valika Karabinošová, Mária Kulichová, Jaroslav Krchňavý, Dušan Pacura, pani Peštová, Vladimír Rádi, Peter Szucs, Ita Vítazová, bohužnáma z Rybian, rod. Demenyiová, Filadelfiová, Jančíková, Horníková, Gerbocová, Mizeráková, Misijné združenie DS Stará Lubovňa, odoberatelia časopisu Posol z Rybian a mnohí iní, ktorých mená z rôznych príčin nie sú zapísané v tomto zozname. Napriek tomu láska a podpora Vás všetkých sú určite zapísané v našich srdciach i v nebi. Všetkým Vám ďakujeme.

**Za všetkých našich dobrodincov bude odslúžená sv. omša 18. mája 2013.**

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na číslo účtu: **5032069988/0900**

**Naša adresa:**

Mladý Misionár  
Misijný dom Arnolda Janssena  
Krupinská 2,  
851 01 Bratislava

Mail: [mladymisionar@gmail.com](mailto:mladymisionar@gmail.com)  
Web: [www.mladymisionar.sk](http://www.mladymisionar.sk)

Pilot sa chystá v noci pristáť na letisku. Zdvihne vysielacuku a volá do veže: „Hádaj kto!“ Zrazu sa vypnú všetky svetlá na pristávacej dráhe a z veže do lietadla sa ozve: „Hádaj kde!“

\*\*\*

„Ty, predstav si, včera som spadol z rebríka.“

„A nestalo sa ti nič?“

„Nie... Ty, predstav si, včera som spadol z rebríka.“

\*\*\*

Rozprávajú sa dvaja študenti:

„Čo to čítaš?“

„Metafyziku.“

„A nemáš tú knihu náhodou obrátenú hore nohami?“

„Ale, veď to je predsa jedno.“

\*\*\*

Syn: „Mama, otec, rozhodol som sa konečne osamostatniť.“

Rodičia: „To je super.“

Syn: „Kufre máte pred domom.“

\*\*\*

Na hodine slovenčiny:

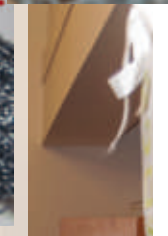
„Petrik, povedz mi dve zámená.“

„Kto, ja?“

„Výborne, máš jednotku.“

\*\*\*

Umrie pán farár a príde k nebeskej bráne. Zabúcha na ňu. Svätý Peter otvorí a hovorí: „Musíte chvíľu počkať.“ Sadne si teda a čaká. Za chvíľu príde k nebeskej bráne šofér autobusu. Tiež zabúcha a svätý Peter hneď otvorí a hovorí: „Pod ďalej.“ Pán farár sa naštve a hovorí: „Svätý Peter, ako to, že tento šofér môže ísť hneď a ja, osoba posvätená a zaslúžilá, tu musím čakať?“ Svätý Peter odpovedá: „To máte tak, dôstojný pán: Keď ste vy v kostole kázali, tak všetci spali. Ale keď tuto šofér riadil autobus, všetci sa modlili.“



# jarmok

Pripravil: P. Páleník, SVD; Foto: M. Cebecauer



**P**očas Tretej adventnej nedele minulého roka sa uskutočnil jubilejný 10. ročník Misijného jarmoku, ktorého výťažok tento raz putoval do Venezuely, do misie P. Jána Mátika, SVD. Pre nepriaznivé počasie sa musel premiestniť do priestorov Misijného domu. Avšak nič nezabránilo dobrej nálade, skvelým atrakciám a hodnotným darčekom, ktoré sa dali zakúpiť v hojnom počte. Toto bolo možné vďaka mnohým dobrovoľníkom, ktorí sa zapojili do tejto akcie.



just  
like  
Jesus



Like je ochranná známka spoločnosti Facebook, Inc.

# MISIJNÉ PRÁZDNIKY

prešov 8.-13.júl 2013  
bratislava 5.-10.august 2013

Misijné prázdniny sú letný tábor pre mládež od 14 rokov.  
Cena pri prihlásení do 31.5.2013 je 25€, po tomto dátume 30€.  
Cena zahŕňa ubytovanie a stravu.  
Registráciu a ďalšie info nájdeš na

[www.mp.svd.sk](http://www.mp.svd.sk)